

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Mgr. P. L.**, bytem B., zast. Mgr. et Bc. Tomášem Kasalem, advokátem, sídlem Kutnohorská 43, Kolín, proti žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**, sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2011, č.j. PPR-8409-5/ČJ-2011-99KP,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 29.8.2011, č.j. PPR-8409-5/ČJ-2011-99KP, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 28.3.2011, č. 870/2011, o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka policie ČR dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

Žalobce má za to, že v jeho případě nebyla ctěna presumpce nevinny dle čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, na základě kterého o vině a trestu rozhoduje výlučně soud. Správní orgány nerespektovaly skutečnost, že trestní věc vedená proti žalobci nebyla soudem projednána a že v trestní věci žalobce „neexistoval stav úplného dokazování“. Přípravné trestní řízení vykazovalo dle žalobce procesní pochybení, kdy důkazy ve prospěch žalobce byly odmítány, orgány trestního řízení nectily zásadu dle § 2 odst. 5 tr. řádu. Tato pochybení správní orgány dle žaloby ignorovaly, když se domnívaly, že byl zjištěn skutečný stav věci a „unáhleně“ rozhodly o propuštění žalobce ze služebního poměru. Správní orgány dle žalobce rozhodly na základě smyšlených obvinění ppor. B. a npor. Bc. Ř. Správní orgány čerpaly

z důkazních materiálů shromážděných během přípravného řízení, správní orgány tak učinily závěr o vině žalobce, aniž by k takovému závěru měly zákonné zmocnění.

Dále žalobce konstatoval, že je nepřipustné konstatovat obsah doposud neukončeného trestního spisu v rámci správního řízení, jestliže žalovaný není osobou, která má právo nahlížet do trestního spisu. Žalovaným citovaná judikatura se týká jednoznačných případů, kdy byl např. policista chycen na místě činu, případně že se přiznal k trestnému činu, proto je nelze dle žalobce vztahovat bez dalšího na případy, kdy jsou důvodné pochybnosti o vině. V takovém případě mohou správní orgány pouze preventivně zprostit služby dle § 40 zákona o služebním poměru a vyčkat do pravomocného rozhodnutí trestního soudu.

Žalobce dále namítl procesní pochybení spojená s jednáním poradní komise policejního prezidenta. Členy poradní komise ve smyslu § 194 zákona o služebním poměru byli jmenováni pplk. Mgr. B. B., pplk. Mgr. V. M. a plk. Mgr. H. T. Ze zápisu z jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 3.8.2011 však plyne, že takto jmenovaná poradní komise ve věci nejednala, neboť nebyla přítomna plk. Mgr. H. T. Žalovaný tedy vycházel z jednání poradní komise neusnášenischopné. Dále má žalobce za to, že žalovaný rozhodl v rozporu se stanovenou lhůtou v § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. Podle žalobce rozhodnutí žalovaného neobsahuje v rozporu s § 196 zákona o služebním poměru poučení o možnosti soudního přezkumu.

Dle žaloby argument žalovaného o tom, že žalobce porušil služební slib podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je nesprávný, neboť neexistuje jediné pravomocné rozhodnutí, které by dávalo za vinu žalobci, že se dopustil jakéhokoli zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu, či je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Informace z přípravného řízení jsou ve výše uvedené trestní věci nedostatečná a jednostranná a nelze z nich vyvodit kvalifikovaný závěr, nezátížený jakýmkoli pochybami o vině žalobce. „Vnitřní náhled žalovaného či členů jeho poradní komise v právním státě nemůže nahrazovat relevantní důkazy a rozhodnutí orgánů nadaných v tomto směru státní mocí“. Žalobce má za to, že v daném řízení se ocitl v nerovném přístupu k jeho osobě, kdy mu nejprve nebylo dovoleno dostatečně hájit svá práva v trestním řízení, následkem čehož došlo k negativnímu následku, a to propuštění ze služebního poměru na základě zkreslujících a jednostranných faktů z trestního spisu. Jakkoliv žalovaný konstatoval, že existují dvě na sobě nezávislá řízení (trestní a správní), tak dle žaloby faktický postup žalovaného mluví o opaku a negaci práv a oprávněných zájmů žalobce.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce porušení presumpce nevinu žalovaný uvedl, že napadený postup služebních funkcionářů vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, k porušení presumpce nevinu nedošlo. Služební funkcionář nemusí vyčkat na rozhodnutí, zda bude jednání policisty shledáno přestupkem nebo trestným činem, musí ovšem zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Služební funkcionáři dostatečně zjistili skutkový stav, procesní stav souběžně vedeného trestního řízení je tak nerozhodný. Kromě usnesení státního zástupce jsou podkladem pro rozhodnutí i materiály, které byly získány podle § 65 trestního řádu, kdy služební funkcionář je jinou osobou ve smyslu tohoto ustanovení. Žalobce byl řádně pozván na jednání poradní komise, které se zúčastnil. Byl seznámen se spisovým materiálem a měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce tak nebyl postupem poradní komise zkrácen na svých procesních právech, nepřítomnost jedné členky senátu nelze považovat za zásadní procesní pochybení, které by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Lhůta stanovená k vydání

rozhodnutí je lhůtou pořádkovou nikoliv prekluzivní, proto překročení takovéto lhůty nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, o čemž byl navíc žalobce informován. Žaloba proti pravomocnému rozhodnutí služebního funkcionáře nepředstavuje řádný opravný prostředek, proto nejsou dány podmínky pro poučení ve smyslu § 196 zákona o služebním poměru.

V doplnění žaloby ze dne 22.1.2012 žalobce dále uvedl, že vůči němu byl zvolen nerovný přístup, což dovozuje z postupu proti jiným policistům v činné službě ve stejné lokalitě, kdy odkázal případ kolínských policistů, kteří měli spolupracovat s dealery drog. Soudu navrhl, aby vyžádal informace o postupu vůči těmto policistům ve smyslu trvání jejich služebního poměru, čímž žalobce hodlal prokázat nerovný přístup služebního funkcionáře.

Ze správního spisu plynou tyto skutečnosti :

Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 28.3.2011, č. 870/2011 bylo rozhodnuto o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru pro porušení služebního slibu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, kdy se dopustil jednání, které má znaky trestného činu – přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, neboť nejméně ve čtyřech případech od prosince 2009 do listopadu 2010 v prostoru služební kanceláře a přilehlých místností úmyslně a za použití násilí donutil pprap. B., aby opakovaně strpěla jeho sexuální projevy a zároveň v měsíci březnu 2010 v době výkonu služební činnosti úmyslně za použití násilí donutil npor. Bc. Ř., aby ve služebním voze strpěla jeho sexuální projevy, aniž by dbal jejího odporu. Služební funkcionář měl jednání žalobce za prokázané na základě výpovědí poškozených pprap. B. a npor. Bc. Ř. a dále z obsahu o podaném vysvětlení, které byly sepsány s H. B., M. B., V. Š., J. U., A. D. a M. D. Dle služebního funkcionáře žalobce porušil služební slib jednáním, které nelze označit jinak než jako zavrženíhodné. Jako policista, který se závazným a zákonem stanoveným způsobem služebním slibem dobrovolně zavázal, že bude chránit práva občanů a řídit se ústavou a zákony a důsledně dodržoval právní a služební předpisy, že nikdy nezneužije svého služebního postavení a bude se vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst služebního sboru, tento závazek porušil tím, že se dopustil protiprávního jednání i s vědomím, že tímto jednáním závažným způsobem porušuje povinnosti příslušníka Policie ČR. Jednání žalobce je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie a důvěru veřejnosti k policii, neboť jako policista, který by měl postihovat občana, který poruší zákon, sám zákon porušil.

Podle § 194 zákona o služebním poměru a rozkazu policejního prezidenta č. 33/2009 byl určen senát poradní komise ve složení: pplk. Mgr. B. B., pplk. Mgr. V. M. a plk. Mgr. H. T. Dle zápisu z jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 3.8.2011 byl k jednání senátu poradní komise přizván i žalobce, který byl poučen o svých právech podle § 172 a 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, dále byl seznámen se spisovým materiálem. Při jednání se žalobce vyjádřil k dané věci, že obvinění je absurdní. Jednání poradní komise byli přítomni pouze pplk. Mgr. B., pplk. Mgr. M., plk. Mgr. T. byla omluvena ze služebních důvodů. Senát poradní komise předložil doporučení, aby odvolání žalobce bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, což bylo stvrzeno podpisy plk. Mgr. B. a pplk. Mgr. M.. Podpis plk. Mgr. T. na doporučení senátu nebyl.

Rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 29.8.2011, č.j. PPR-8409-5/ČJ-2011-99KP, bylo zamítnuto odvolání žalobce. K namítané presumpci neviny žalovaný odkázal na

rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 56/2002-31 a č.j. 4 As 58/2006-94. Jednání žalobce bylo dle policejního prezidenta prokázáno výpovědí poškozených a zároveň dalšími svědky, kteří nepřímo potvrdili tvrzení poškozených. Jak npor. Bc. Ř., tak pprap. B. shodně vypověděly, že se odvolatel protiprávního jednání dopustil. Způsob jeho jednání byl v obou případech obdobný. Navíc další svědci nepřímo potvrdili, že obě poškozené byly po jednání odvolatele jiné, zamlklejší a pprap. B. byla i vystrašená. Další svědci vypověděli, že po noční službě npor. Bc. Ř. s odvolatelem byla ušpiněna palubní deska služebního vozidla, o čemž se npor. Bc. Ř. odmítala bavit. Při hodnocení důkazů žalovaný dospěl k závěru, že žalobce obě příslušnice sexuálně obtěžoval, a proto bylo nutné jej propustit ze služebního poměru, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobitelné ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K námitce žalobce o tom, že nebyl v trestním řízení vyslechnut a nebyla mu dána možnost navrhnout další svědky ve svůj prospěch, policejní prezident uvedl, že tato námitka není relevantní, neboť se nejedná o trestné řízení, ale o řízení ve věci služebního poměru, v rámci kterého byl žalobce několikrát poučen o svých právech a byla mu dána možnost k jejich uplatnění. K namítanému porušení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru policejní prezident konstatoval, že jde o lhůtu pořádkovou.

Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně č.j. 3T 104/2011-247 byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání přečinu znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku, neboť v noci ze dne 20. na 21.3.2010 atakoval npor. Bc. Ř., váhou svého těla ji znehybnil ruce a přes verbální a fyzický odpor ji líbal na ústa a krk, rozepnul jí košili a osahával ji na prsou. Dále od 29.4. do 22.11.2010 v úmyslu uspokojit svoje sexuální potřeby uchopil pprap. B. kolem pasu, a přestože se slovně i fyzicky bránila, odtáhl ji do přilehlé místnosti, tam ji povalil na postel a za stálého odporu ji zalehl, přidržoval jí ruce, aby se nemohla bránit a poté ji osahával na prsou a líbal na různá místa. Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně byl žalobci podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest v odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let.

Usnesením Okresního soudu v Kolíně č.j. 3T 104/2011-295 se dne 14.1.2013 bylo podle § 368 trestního řádu rozhodnuto o tom, že žalobce je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. ledna 2013, a proto se mu podle čl. IV odst. 1 písm. b) amnestie mu promíjí trest a podle čl. IV odst. 3 amnestie se na něj hledí, jakoby nebyl odsouzen.

Soud neprovedl navržený důkaz zjištění postupu služebního funkcionáře vůči příslušníkům policie, kteří měli být obviněni z drogových deliktů, neboť rovnost účastníka nelze vykládat ve smyslu rovnosti absolutní, zejména pokud předmětem dané správního řízení není „nárokový“ požadavek, nýbrž personální opatření nadřízeného. Otázkami rovnosti před zákonem se zabýval již Ústavní soud ČSFR (nález publikovaný pod č. 11/1992 Sbírky nálezů Ústavního soudu ČSFR), který vyložil, že rovnost není kategorií abstraktní. Z tohoto principu neplyne, že by každému musely být automaticky přiznávány stejné nároky. Případný odlišný postup vůči jiným příslušníkům policie nezakládá porušení principu rovnosti, který je součástí práva na spravedlivý proces, je-li takový postup v pravomoci služebního funkcionáře posoudit, zda byly naplněny znaky trestného činu, resp. zda bylo takové protiprávní jednání příslušníka prokázáno, a zejména pokud postup vůči žalobci nijak nevybočuje z obvyklého postupu služebního funkcionáře, jak plyne z rozsáhlé judikatury správních soudů ohledně aplikace § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

Městský soud v Praze v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.r.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při

prezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Městský soud v Praze prezkoumal napadené rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 3 Ads 89/2013 – 27, dovodil, že závěr o tom, že jednání příslušníka naplnilo znaky trestného činu, si může služební funkcionář učinit sám i bez toho, že by již byla v trestním řízení zjištěna vina příslušníka. Rozhodnutí trestního soudu o tom, zda příslušník spáchal trestný čin, proto nemusí předcházet rozhodnutí o propuštění tohoto příslušníka. Tento závěr byl sice učiněn ve vztahu k předešlému zákonu o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (zákon č. 186/1992 Sb.), nicméně je z důvodu shodné právní úpravy aplikovatelný i na právě projednávaný případ. Tomuto závěru svědčí i systematický výklad zákona o služebním poměru, který v ustanoveních § 42 odst. 1 písm. a) – c) ukládá povinnost propustit příslušníka, pokud byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný z nedbalosti a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nebo bylo v řízení o úmyslném trestném činu pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání, bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Pokud by služební funkcionář musel vyčkat rozhodnutí trestního soudu o vině příslušníka a nemohl si o naplnění znaků trestného činu učinit úsudek sám, pak by ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru bylo nutno vzhledem k výše citovaným ustanovením vyhodnotit jako zcela obsoletní, neboť úprava v nich obsažená by materiálně splývala. Žalobní námitka o porušení presumpce neviny a absence pravomoci služebního funkcionáře z důvodu nerozhodnutí soudu je tak nedůvodná. Předpokladem propuštění žalobce ze služebního poměru nebylo vydání rozhodnutí o vině žalobce v trestním nebo v přestupkovém řízení. Pro aplikovatelnost ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je nerozhodné, že byl žalobce pravomocně odsouzen za totožné skutky a následně účasten amnestie.

Namítá-li žalobce vady přípravného trestního řízení, není soudu zřejmá souvislost s předmětným řízením o propuštění žalobce ze služebního poměru, jestliže se jednalo o odlišné samostatné řízení dle zákona o služebním poměru. Žalobce nenamítal, že by v řízení dle zákona o služebním poměru byla porušena jeho práva navrhopvat důkazy a vyjadřovat se k nim. Správní orgány sice rozhodly na základě podkladů získaných v přípravném řízení

(záznamy o podání vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr. řádu), avšak tyto podklady řízení žalobce v žalobě sporoval pouze ve smyslu neoprávnění služebního funkcionáře disponovat s těmito podklady a jejich jednostrannosti. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob. Dle § 65 tr. řádu mohou jiné osoby nahlížet do trestního spisu se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toto třeba k uplatnění jejich práv. Touto jinou osobou je podle Městského soudu v Praze i služební funkcionář vykonávající pravomoc dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť jej lze považovat za poškozeného (srovnej § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru - *a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru*) i za „zaměstnavatele“, který má legitimní zájem o poskytnutí informací, které vylučují činnost jeho „zaměstnance“ (srovnej § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru - *příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu*). Služební funkcionáři tak rozhodli na základě zákonných podkladů a to záznamů o podání vysvětlení kolegů žalobce podle § 158 odst. 5 tr. řádu. Prokázání protiprávního jednání žalobce a jeho subsumpci pod ustanovení trestního zákona žalobce v žalobě napadl pouze obecným tvrzením o nedostatečnosti a jednostrannosti podkladů, ze kterých nelze dovodit „kvalifikovaný závěr nezátížený pochybností o vině žalobce“. Takto obecně vymezený žalobní bod neobstojí ve světle požadavků ust. § 71 písm. d) s.ř.s., dle kterého ze žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí (zde prokázání protiprávního jednání žalobce) za nezákonné. K obecně vymezenému žalobnímu tvrzení žalobce lze pouze konstatovat, že tvrzení poškozených bylo nepřímě potvrzeno tvrzením ostatních kolegů žalobce, protiprávní jednání žalobce tak bylo dostatečně prokázáno výpovědí poškozených a podpůrně i ostatních kolegů žalobce, přitom v řízení dle zákona o služebním poměru žalobce nijak konkrétně nesporel tvrzení těchto osob. „Případný vnitřní náhled služebního funkcionáře“ jistě „nemůže nahrazovat relevantní důkazy“, jak namítá žaloba, avšak služební funkcionář je povinen posoudit shromážděné podklady a na základě podkladů rozhodnout v intencích ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Nelze tak přijmout tezi žalobce o „nahrazování relevantních důkazů“, zejména pokud takové důkazy nejen v řízení dle zákona o služebním poměru ale i v řízení dle s.ř.s. nepředložil.

Jelikož rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5A 56/2002-31 a č.j. 4As 58/2006-94 stanovily právní názor Nejvyššího správního soudu ohledně žalobcem namítané presumpce neviny, jejich aplikace žalovaným byla zcela v souladu s právním závěrem žalovaného o tom, že není povinen vyčkat výsledku trestního řízení.

Pořádková lhůta k vydání rozhodnutí podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru byla sice policejním prezidentem překročena, avšak takové porušení ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru nemělo nijaký vliv na právní postavení žalobce v řízení a tedy nezakládá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí policejního prezidenta. Žalobou tvrzená vada rozhodnutí spočívající v absenci poučení o možnosti soudního přezkumu dle § 196 zákona o služebním poměru v rozhodnutí policejního prezidenta nemá oporu v zákoně o služebním poměru (srovnej § 181 odst. 3, 6 zákona o služebním poměru) ani jiném právním předpise, neboť zákon o služebním poměru nestanoví jako náležitost rozhodnutí ve věci služebního poměru poučení o možnosti soudního přezkumu. Nehledě k tomu, že žalobce řádně a včas uplatnil takový prostředek soudního přezkumu. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako negativní nápravu jakékoliv vady řízení nebo rozhodnutí, jestliže se jedná o vadu, která nemá nijaký vliv na právní postavení účastníka.

Podle § 194 zákona o služební poměru o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí. Zákon o služebním poměru ani rozkaz policejního prezidenta č. 33/2009 nestanoví pravidla rozhodování senátu poradní komise, proto na postup poradní komise policejního prezidenta je třeba aplikovat ustanovení správního řádu a to ust. § 134 odst. 2 s.ř., dle kterého *je kolegiální orgán způsobilý se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina všech jeho členů; usnesení kolegiálního orgánu je přijato nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů*. Jakkoli při jednání poradní komise nebyl přítomen člen senátu poradní komise plk. Mgr. H. T., byla přítomna nadpoloviční většina jeho členů, přičemž také nadpoloviční většina poradní komise rozhodla o doporučení policejnímu prezidentovi odvolání žalobce nevyhovět. Absence člena senátu poradní komise tak nezaložila vadu řízení, neboť bez ohledu na nepřítomnost plk. Mgr. H. T. byl senát poradní komise usnášeníschopný dle § 134 odst. 2 s.ř. Zároveň nelze pominout doporučující povahu stanoviska poradní komise, jestliže tímto návrhem nebyl policejní prezident nijak vázán a o odvolání rozhodl ve vlastní pravomoci samostatným rozhodnutím policejního prezidenta.

Soud na základě výše uvedených úvah shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. března 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková